

Φτάνει να τραβήξεις το σωστό φύλλο
να'χεις Τύχη στα δάχτυλα

Δυο λόγια για την παράσταση

Με το ανέβασμα των δύο αυτών έργων του Άκη Δήμου, συνεχίζουμε την προσπάθειά μας να παρουσιάσουμε στους φίλους των Βρυξελλών σελίδες από το πλούσιο βιβλίο του Ελληνικού Θεάτρου. Η γνωριμία μας το τελευταίο διάστημα με τη δουλειά 'νέων' συγγραφέων, όπως ο Γιώργος Παλούμπης ("Το Πέναλτι", Φεβρουάριος 2009) και ο Γιώργος Ηλιόπουλος ("Desperados", Νοέμβριος 2011), μας ώθησε να κινηθούμε περισσότερο στον σύγχρονο αυτό χώρο και να δούμε τη δουλειά και άλλων τέτοιων 'νέων' συγγραφέων, έχοντας πάντα επίγνωση των δυσκολιών και γνωρίζοντας το εύρος των μικρών ερασιτεχνικών μας δυνάμεων.

Διαβάζοντας τα συγκεκριμένα έργα του Άκη Δήμου, "Τα Λουλούδια στην Κυρία" και το "Ντέστιν", σταθήκαμε λίγο πιο προσεκτικά. Αν και γραμμένα σε διαφορετικό χρόνο, το 1998 το πρώτο και το 2004 το δεύτερο, και με διαφορετικούς ήρωες, τρεις νεαρούς το πρώτο και δύο νεαρές το δεύτερο, εντούτοις τα κοινά σημεία είναι πολλά. Οι σχέσεις -οι προσωπικές, με την οικογένεια, με το άλλο φύλο-, η μοναξιά και η ατομικότητα, αλλά και η τάση για φυγή -ιδιαίτερα έντονη. Φυγή από την πραγματικότητα, πέρασμα στον κόσμο του ονείρου όπου μπορεί κανείς να βρει συγκινήσεις μεγαλύτερες και συναρπαστικότερες από αυτές που προσφέρει η πραγματική ζωή.

Τρεις νέοι σ' ένα διαμέρισμα ασφυκτούν και ταυτόχρονα κατασκοπεύουν την «απέναντι».... Διαφορετικοί χαρακτήρες, διαφορετικές προοπτικές, διαφορετική αντιμετώπιση των σχέσεων- με όση εμπειρία διαθέτει ο καθένας.

Ονειρεύονται όμως να φύγουν και αν γινόταν να πάρουν και την «απέναντι» μαζί τους, αν ήθελε, αν αποφάσιζε κι αυτή να αφήσει τη δική της ζωή, τις δικές της σχέσεις -όχι και τόσο εύκολες καθώς διαπιστώνουν από το παράθυρό τους κατασκοπεύοντας το διαμέρισμά της.

Από την άλλη μεριά δύο κορίτσια –με τις δικές τους σχέσεις, τα δικά τους καθημερινά προβλήματα με τη δουλειά, με το σπίτι με τους άνδρες– αναζητούν το καλύτερο. Όχι όμως στις υλικές απολαύσεις της σύγχρονης ζωής, που πολλές από αυτές ήδη τις γεύονται με σχετική ευκολία, αλλά σε κάτι πιο αληθινό, σε ανθρώπινες σχέσεις πιο ξεκάθαρες, πιο "ανθρώπινες". Γιατί όταν απλώνεται το χέρι, όπως χαρακτηριστικά λέει μια από τις ηρωίδες του έργου, δεν ψάχνει ένα δαχτυλίδι με πολύτιμη πέτρα που θα του περάσουν στο δάχτυλο ζητώντας κάτι σε αντάλλαγμα. Απλώνεται για να συναντήσει ένα άλλο χέρι, για το χάδι, για τη συντροφιά. Και για τα κορίτσια, όπως και για τ'αγόρια, το ίδιο όνειρο: να φύγουν, σε ένα νησί, για πάντα.

Τα στοιχεία αυτά μας έκαναν να δούμε την κοινή αγωνία των δύο φύλων, την κοινή ανησυχία στη σημερινή καθημερινότητα και στα αδιέξοδα. Η οπτική γωνία από την οποία αντιμετωπίζουν τις ίδιες καταστάσεις διαφορετική –άλλη η αρσενική και άλλη η θηλυκή θεώρηση– αλλά ίδια αντιμετώπιση και διέξοδος, η φυγή σε κάτι διαφορετικό.

Θεωρούμε ότι η δουλειά αυτή του Άκη Δήμου ήταν μια διαφορετική πρόκληση για μας, ίσως ιδιαίτερα δύσκολη. Σας προσκαλούμε λοιπόν άλλη μια φορά να δείτε κριτικά μαζί μας αυτή μας την προσπάθεια να αναδείξουμε τα προβλήματα αλλά και τη δύναμη των νέων που αποτελούν έτσι κι αλλιώς την ελπίδα κάθε εποχής.

Η ομάδα

Άκης Δήμου –Βιογραφικό

Γεννήθηκε στην Αμαλιάδα στις 7 Οκτωβρίου 1964 και ζει στη Θεσσαλονίκη. Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης, όπου και ολοκλήρωσε και μεταπτυχιακό (Διδακτορικό) με αντικείμενο το Ποινικό Δίκαιο και την Εγκληματολογία. Εργάστηκε ως δικηγόρος και υπήρξε σύμβουλος σε πρόγραμμα κακοποιημένων γυναικών του Κέντρου Ερευνών, αλλά τελικά τον κέρδισε ολοκληρωτικά το Θέατρο. Όχι μόνο γράφει θέατρο αλλά και επιπλέον διδάσκει θέατρο στη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Βουτσινά στη Θεσσαλονίκη, δραματολογία και θεατρική γραφή.

Πρωτοπαρουσιάστηκε το 1995 στη Θεσσαλονίκη με τον μονόλογο *"...και Ιουλιέττα"* (Πειραματική Σκηνή της Τέχνης, Θέατρο "Αμαλία").

Ακολούθησαν τα έργα *"Η Σαμάνθα και ο Μαξ στο βυθό της ασφάλτου"* (1996), *"Απόψε η μουσική"* (1997), *"Τα λουλούδια στην κυρία"* (1998), *"Σβήσε μου το γέλιο"* (1998), *"Η ψίχα του νερού"* (1999), *"Το δάκρυ των χεριών"* (1999–2000), *"Ανδρομάχη ή τοπίο γυναίκας στο ύψος της νύχτας"* (1999), *"Αιώνες μακριά απ' την Αλάσκα"* (2001), *"Μον θυμίζεις φιλιά"* (2002), *"Ονείρου Οδύσσεια"* (2004), *"Ένα φως για κάθε σκοτάδι"* (2004), *"Ντέστιν"* (2004), *"Η Μαργαρίτα Γκωτιέ ταξιδεύει απόψε"* (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Α. Δουμά *"Η κυρία με τις καμέλιες"*, 2005), *"Το αίμα που μαράθηκε"* (θεατρική μεταγραφή του μυθιστορήματος του Κ. Χρήστομάνου *"Η κερένια κούκλα"*, 2007), *"Η νύχτα των μουσικών"* (2007), *"Απόψε τρώμε στις Ιοκάστης"* (2008), *"Αν ακούει το φεγγάρι"* (2009), *"Η κυρία Κούλα"* (θεατρική μεταγραφή της ομώνυμης νουβέλας του Μ. Κουμανταρέα, 2010), *"Αωζάντρα"* (θεατρική διασκευή του ομώνυμου έργου της Μαρίας Ιορδανίδου, 2010), *"Αν αργήσω κοιμήσου"* (2011).

Το σύνολο των έργων του κυκλοφορεί από τις εκδόσεις *Αιγόκερως*, ενώ έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά και πορτογαλικά και έχουν παρουσιαστεί στο αγγλικό και ισπανικό κοινό.

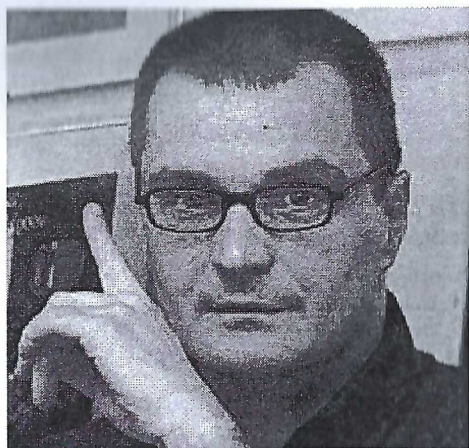
Έργα του Άκη Δήμου την περίοδο 2011-2012 στην Ελλάδα

Την περίοδο αυτή τα παρακάτω έργα του Άκη Δήμου παρουσιάζονται στις Ελληνικές σκηνές.

"Απόψε τρώμε στις Ιοκάστης" από το Δημοτικό Θέατρο Καλαμάτας σε σκηνοθεσία Κλεώνη Φλέσσα. Να σημειωθεί πως το έργο αυτό σε σκηνοθεσία Σταμάτη Φασουλή κέρδισε το θεατρικό βραβείο καλύτερου νεοελληνικού έργου του Αθηνόραματος και το αθηναϊκό κοινό για δυο χρονιές από το 2008 που ανέβηκε για πρώτη φορά.

"Αν αργήσω κοιμήσου" για δεύτερη χρονιά στο Θέατρο "104 Λόγου και Τέχνης" σε σκηνοθεσία Μίνωα Θεοχάρη και Κωνσταντίνου Ασπιώτη.

"Σιγά τα αίματα-Oresteia the next generation" πρωτότυπο νέο θεατρικό μουσικό έργο -μουσικοχορευτική παρωδία της Ορέστειας- που γράφτηκε ειδικά για την ομάδα μουσικού θεάτρου "Σπείρα-Σπείρα" από τον Άκη Δήμου, μετά από παραγγελία του Σταμάτη Κραουνάκη που δημιούργησε τη μουσική σύνθεση και τα τραγούδια, στον Πολυχώρο "Αθηνάϊς" του Βοτανικού στην Αθήνα, σε σκηνοθεσία Αθανασίας Καραγιαννοπούλου.

Ο Άκης Δήμου και το "νέο" Ελληνικό Θέατρο

Η εξέλιξη του σύγχρονου, "νέου Ελληνικού Θεάτρου"¹ ήταν πολύ γρήγορη, αλλά και απότομη, μετά τη μεταπολίτευση. Έτσι ενώ τη δεκαετία του 1950 ουσιαστικά ο Ιάκωβος Καμπανέλλης θέτει τις βάσεις για το μεταπολεμικό ελληνικό θέατρο και τον ακολουθεί μια πληθώρα σημαντικών θεατρικών συγγραφέων όπως ο Γιώργος Σεβαστίκογλου, Μανώλης Κορρές, Κώστας Μουρσελάς, Δημήτρης Κεχαΐδης, Μήτσος Ευθυμιάδης, Μάριος Ποντίκας, Γιώργος Σκούρτης, Λούλα Αναγνωστάκη, Κωστούλα Μητροπούλου, Βασίλης Ζιώγας, Γιώργος Διαλεγμένος, Μπάμπης Τσικληρόπουλος, Γιώργος Μανιώτης, Γιάννης Χρυσούλης και πολλοί άλλοι, τα τελευταία χρόνια μια νέα φουρνιά θεατρικών συγγραφέων εμφανίζεται στο προσκήνιο.

Χαρακτηριστικό τους η σύγχρονη θεματολογία, με έμφαση στα προβλήματα –κυρίως των νέων- της σημερινής καθημερινής ζωής, αλλά και η ιδιαίτερή τους ενασχόληση με το θέατρο πολλές φορές με την ιδιότητα των ηθοποιών αλλά και των σκηνοθετών των έργων που γράφουν. Άλλοι γράφουν ρεαλιστικά και, κάποτε, ως ακραία ρεαλιστικά, όπως π.χ. ο Γιώργος Παλούμπης, το έργο του οποίου **"Πέναλι"** ανεβάσαμε τον Φεβρουάριο του 2009, ενώ άλλοι όπως ο Βασίλης Μαυρογεωργίου (**"Η κατσαρίδα"**, **"Μια τεράστια έκρηξη"**) συγκινούνται από το παραμύθι και τις ιστορίες με στοιχεία φανταστικά και μεταφυσικά. Έχουν αναδειχθεί όμως και συγγραφείς που χρησιμοποιούν συχνά και τα δύο στοιχεία, το ρεαλιστικό και το φανταστικό-μεταφυσικό, δημιουργώντας ανάλογα θεατρικά έργα, όπως ο Γιώργος Ηλιόπουλος το ρεαλιστικό έργο του οποίου **"Desperados"** ανεβάσαμε τον Νοέμβριο του 2011.

Ο Άκης Δήμου ανήκει σ'αυτή την κατηγορία. Στα έργα του συχνά υπάρχει το φανταστικό αλλά και το ποιητικό στοιχείο ενώ άλλες φορές –όπως στα έργα που παρουσιάζουμε σήμερα- είναι έντονος ο ρεαλισμός.

Καθιερώθηκε με το έργο **"...και Ιουλιέττα"** που πρωτοπαρουσιάστηκε στη Θεσσαλονίκη. Ο ίδιος αναφέρεται σ'αυτό ως εξής (Ελευθεροτυπία 29-12-2002):

¹ Με τον όρο Νέο Ελληνικό Θέατρο συνήθως νοείται το μετά το 1821 θέατρο, σε αντιδιαστολή με το Αρχαίο Ελληνικό Θέατρο. Εδώ όμως επιχειρούμε μια σύντομη αναφορά στο σημερινό θέατρο, στις αρχές του 21ου αιώνα

"Εκείνο το διάστημα ήμουν πολύ ερωτευμένος. Η αισθηματική πίεση γέννησε την "Ιουλιέττα". Ήταν ένα κείμενο ανάμεσα στη μυθοπλασία και την ποίηση, ένα είδος ερωτικής επιστολής. Όταν τελείωσε αισθάνθηκα ότι δεν εξομολογήθηκα απλώς έναν έρωτα. Πάντως μετά από καιρό, άφησα την "Ιουλιέττα" σ'ένα φάκελο στο Ταμείο του θεάτρου "Εγνατία", όπου έπαιζε τότε η Όλια Λαζαρίδου. Το διάβασε και το έδωσε στη Ανδρία Φωτοπούλου η οποία το ανέβασε αμέσως. Η παράσταση πήγε πολύ καλά."

Η εξέλιξή του από κει και πέρα ήταν ραγδαία και κατέκτησε όχι μόνο το κοινό της Θεσσαλονίκης αλλά και της Αθήνας. Τα έργα του άρχισαν να βρίσκουν μεγάλη απήχηση σε ένα νέο κοινό, λίγο έξω από το παραδοσιακό θεατρικό κοινό όπως είχε διαμορφωθεί στις προηγούμενες δεκαετίες. Ταυτόχρονα ασχολήθηκε και με τη θεατρική διασκευή λογοτεχνικών έργων όπως η "Αωζάντρα" της Μαρίας Ιορδανίδου ή "Η Κυρία Κούλα" του Μένι Κουμανταρέα που βρήκαν επίσης μεγάλη ανταπόκριση στο θεατρικό κοινό.

Το ίδιο κοινό άρχισε να γεμίζει τις αίθουσες συχνά σε πειραματικές ή "ανήσυχες" σκηνές και άλλων νέων συγγραφέων όπως ο Γιώργος Παλούμπης, Γιώργος Ηλιόπουλος (έργα των οποίων έχουμε ήδη παρουσιάσει όπως αναφέρεται παραπάνω) Βασίλης Μαυρογεωργίου, Σάκης Σερέφας, Δημήτρης Δημητριάδης, Παναγιώτης Μέντης, Χρύσα Σπηλιώτη, Λεωνίδα Προυσαλίδης, Γιάννης Τσίρος, Λένος Χρηστίδης, Λένα Διβάνη, Λία Βιτάλη, Τάκης Χρυσούλης, Βασίλης Κατσικονούρης, Αντώνης Νικολής, Μιχάλης Ρέππας και Θανάσης Παπαθανασίου, Γιάννης Κοντραφούρης, Γιώργος Μπακόλας για να αναφέρουμε μερικούς.

Ένα ενδιαφέρον χαρακτηριστικό αρκετών νέων συγγραφέων είναι ότι συχνά χρησιμοποιούν νέες σκηνικές γραφές αλλά και τρόπους έκφρασης όπως το "δημιουργικό θέατρο" ή "θέατρο επινόησης" όπως συχνά μεταφράζεται στα Ελληνικά ο όρος **Devised Theater** που συχνά λέγεται και **collaborative creation**, μία μορφή θεάτρου όπου το κείμενο δεν γράφεται από έναν ή περισσότερους συγγραφείς αλλά προκύπτει από συνεργασία και αυτοσχεδιασμούς μιας ομάδας ανθρώπων, όχι απαραίτητα ηθοποιών.

Η Ομάδα μας παρακολουθεί με πολύ ενδιαφέρον τη δουλειά αυτών των νέων συγγραφέων και σκοπεύει να συνεχίσει την παρουσίαση έργων τους παράλληλα με την παρουσίαση έργων του κλασικού ελληνικού δραματολογίου.

Η Ομάδα

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ

Τρεις νέοι συγγάτοικοι σε ένα διαμέρισμα. Ο Νικήτας, αυτός με τη μεγαλύτερη πείρα στη ζωή και στις γυναίκες, εργάζεται ως μπάρμαν. Ο Γρηγόρης, ιδιαίτερα ευαίσθητος και ονειροπόλος, έχει απαρνηθεί την επαγγελματική καριέρα και τη σιγουριά που θα του εξασφάλιζε το εμπορικό κατάστημα του πατέρα του και κατασκευάζει κλουβιά πουλιών, δραστηριότητα που δίνει διέξοδο στην καλλιτεχνική του διάσταση. Ο τρίτος και μικρότερος, ο Ανέστης, ορφανός από μητέρα είναι σπουδαστής, αφελής με μεγάλες φοβίες για τις γυναίκες οι οποίες, όμως, του έχουν γίνει έμμονη ιδέα ως προς τη σεξουαλικότητα τους. Και οι τρεις χωρίς έντονες στιγμές και χωρίς μεγάλη ζωή. Εγκλωβισμένοι στην καθημερινότητά τους με δύσκολες προσωπικές και οικογενειακές σχέσεις και θολή σχέση με το άλλο φύλο.

Η ρουτίνα τους σπάει -ή μάλλον εμπλουτίζεται- από τη συστηματική παρακολούθηση της κοπέλας που μένει σε ένα διαμέρισμα της απέναντι πολυκατοικίας. Στα σχέδια τους και στα όνειρά τους για φυγή από την θλιβερή καθημερινότητά τους έχει τώρα θέση και η "απέναντι". Στα φανταστικά ταξίδια τους σε εξωτικά μακρινά μέρη με αεροπλάνα ή πλοία αρχίζουν να την παίρνουν μαζί τους. Από τη μια μεριά τη νιώθουν κοντά τους γιατί γνωρίζουν κρυφές λεπτομέρειες από τη ζωή της και αυτό ασκεί μια περίεργη γοητεία επάνω τους, ενώ από την άλλη την αντιμετωπίζουν με κάποιο δέος για τον ανεξάρτητο και απελευθερωμένο τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται ότι ζει.

Παίρνουν την μεγάλη απόφαση να την καλέσουν για τα γενέθλια του Γρηγόρη στο διαμέρισμα τους. Της στέλνουν την πρόσκληση γραπτώς με λουλούδια, όπως νομίζουν ότι ταιριάζει στην περίπτωση. Την συγκεκριμένη ώρα και μέρα την περιμένουν με ιδιαίτερη ανυπομονησία και εκνευρισμό παρακολουθώντας κάθε της κίνηση από το παράθυρό τους. Θα έρθει -αν προλάβει όπως είπε στον Νικήτα που τον συνάντησε στο μπαρ που δούλευε; Και τι θα κάνουν αν έρθει; Πώς θα της φερθούν και πώς θα τους αντιμετωπίσει; Ο Άκης Δήμου δίνει με καθαρά θεατρικό τρόπο την απάντηση.

Τα Λουλούδια στην Κυρία - Ντέστινυ του Άκη Δήμου

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά/ Κοστούμια: η ομάδα

Μουσική: Μάνος Νυχάς

Αφίσα: Αναΐς Νικολιάν

Τεχνικός ήχου: Τάκης Πλέσσας

Μακιγιάζ: Λίτα Καλογεροπούλου
Βάσω Μαυροειδή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(με τη σειρά που εμφανίζονται στη σκηνή)

Τα Λουλούδια στην Κυρία

Γρηγόρης: Αργύρης Αντωνακόπουλος

Νικήτας: Αντώνης Λεοντίου

Ανέστης: Λουκάς Μυλωνάς

Ντέστινυ

Άννα: Νικολέττα Σακαλίδου

Ρεβέκκα: Έλενα Αντωνακοπούλου

Κάθε έργο διαρκεί περίπου 50 λεπτά και μεσολαβεί σύντομο διάλειμμα

Αποσπάσματα από συνέντευξη του Άκη Δήμου στον Κώστα Αγοραστό,
Τετάρτη, 23 Νοεμβρίου 2011 (www.bookpress.gr)

Φέτος συνεργάζεστε για πρώτη φορά με τον Σταμάτη Κραουνάκη και τη θεατρική ομάδα Σπείρα-Σπείρα για την παράσταση «Σιγά τα αίματα: Orestia, the next generation», διασκευάζοντας το μύθο της οικογένειας των Ατρείδων. Γιατί επιλέξατε το συγκεκριμένο μυθολογικό κύκλο;

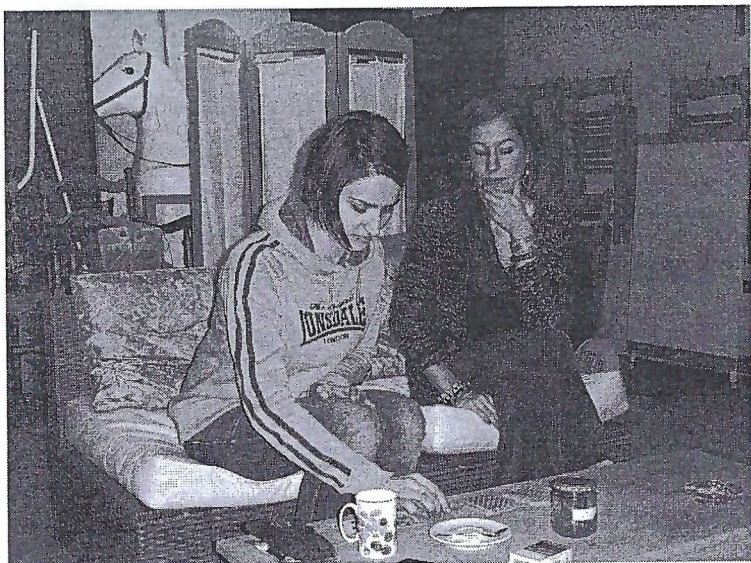
Για την απaráμιλλη θεατρικότητά του. Για το αίμα, τα δάκρυα και τον ιδρώτα του. Γιατί άμα μου μπει μια ιδέα, εγώ μπορεί να πνιγώ αλλά η ιδέα θα τη βρει τη σανίδα σωτηρίας της. Γιατί τα πρόσωπα αυτού του κύκλου τα ένιωθα πάντα περισσότερο κοντινά μας απ' όσο φαίνονταν. Και γιατί το να καταργείς την απόσταση που (νομίζεις ότι) σε χωρίζει από το παρελθόν, είναι ο μόνος τρόπος να αντιλαμβάνεσαι σε τι... διαρκές παρόν ζούμε όλοι (και οι παρελθόντες).

Γενικότερα, αν δεν κάνω λάθος, αγαπάτε τις θεατρικές διασκευές λογοτεχνικών κειμένων. Πέρσι μεταφέρατε στο σανίδι τη νουβέλα του Μένη Κουμανταρέα «Η κυρία Κούλα». Τι ήταν αυτό που σας παρακίνησε να ασχοληθείτε με τη συγκεκριμένη νουβέλα;

Η συμπάθειά μου γι' αυτήν την άδοξη γυναίκα. Και η εμμονή μου στους άδοξους έρωτες, που είναι σ' όλες τις εποχές ίδιοι. (Θυμίζω ότι η «Κυρία Κούλα γράφτηκε το 1978). Σα να κληροδοτεί ο ένας έρωτας στον άλλο τις καταιγίδες του μέσα στα χρόνια. Τα λόγια μπορεί ν' αλλάζουν, οι κραδασμοί ποτέ.

Για ποιον έλληνα ηθοποιό θα θέλατε να γράψετε έναν ρόλο;

Για πολλούς και για κανέναν. Και για να σας απαντήσω ακόμη διπλωματικότερα, ας πούμε ότι θα ήθελα να γράψω περισσότερο για εκείνον/ήν τον/την ηθοποιό που θ' άνοιγε με το αίσθημά του τα παράθυρα του λόγου μου για να πάρουν οι θεατές αέρα.

Μιλήστε μου για τις θεατρικές σας και τις πεζογραφικές σας αγάπες.

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, η Λούλα Αναγνωστάκη, ο Άντον Πάβλοβιτς Τσέχωφ. Ο Τένεσση Ουίλιαμς, χρόνια τώρα. Η «Αχάριστη» του Τσιτσάνη το «Σίδερο» του Κραουνάκη και της Νικολακοπούλου – δύο εντελή, κατά τη γνώμη μου, μονόπρακτα. Η Μαργκερίτ Γιουρσενάρ παλιότερα και η «Νύχτα» του Αντονιόνι πάντα. Οι «Ακυβέρνητες Πολιτείες» του Τσίρκα, ο Κοσμάς Πολίτης, η Μάρω Δούκα. Η «Κλυταιμνήστρα;» του Ανδρέα Στάικου. Ο Σολωμός, οι αβάσταχτα χαμηλόφωνοι μεσοπολεμικοί ποιητές, ο Γκάτσος και η Μαρία Λαϊνά... (τα αποσιωπητικά για όσους και όσα αυτή τη στιγμή αποσιωπά η μνήμη μου).

Δίνετε σκηνικές οδηγίες για τα έργα σας στον εκάστοτε σκηνοθέτη;

Τις απολύτως απαραίτητες. Αλλά μόνο τις απολύτως. Έτσι κι αλλιώς, ο λόγος είναι εκείνος που οδηγεί. Και πολλές φορές ερήμην των οδηγιών του συγγραφέα. Θέλω να πω, ότι υπάρχουν σε κάθε κείμενο μονοπάτια ερμηνείας του που ούτε εσύ που το γράφεις τα έχεις προβλέψει. Και που, ενίοτε, είναι και τα πιο ενδιαφέροντα. Ας σε (με) οδηγήσουν λοιπόν οι άλλοι σε αυτά. Έτσι κι αλλιώς, το «τι θέλει να πει ο ποιητής» μου ήταν πάντα πληκτικό στο ψάξιμό του. Εκείνος απλώς λέει (γιατί δεν μπορεί να κάνει), εσύ τι θες να πεις με όχημα το λόγο του;

Τα Λουλούδια στην Κυρία

"...Στο έργο του "Τα λουλούδια στην κυρία", ο Δήμου σκαρφίζεται μια κωμωδία πικρή (bitter μας λέει στον υπότιτλο του έργου) για να φωτίσει μια ενδιαφέρουσα πλευρά της ελληνικής κοινωνίας του Ιντερνετ και της τηλεοπτικής διαφήμισης. Μέσα από μικρές, ρεαλιστικές φέτες, ακαριαία γκάγκ και διακειμενικές παρεμβολές, αφηγείται και παράλληλα δραματοποιεί μια τελετουργία θέασης, όπου συγκρούονται και αποκαλύπτονται σώματα, λόγοι, ανεκπλήρωτα όνειρα και ψευδαισθήσεις. Το έργο είναι ένας οξυδερκής στοχασμός πάνω στην ελληνική έκδοση της αλλοτρίωσης και της απομόνωσης που ακουμπά και σε επιμέρους θέματα, ερωτικά, ηθικά, κοινωνικά. Όπλο του συγγραφέα, ο ακαριαίος λόγος, ο ελεγχόμενος ρυθμός και η οικονομία στο άπλωμα εν χώρω των σκηνικών σημείων...."(Σάββας Πατσάλιδης, *Αγγελιοφόρος*, 12,12,1999).

"...Εικόνες μιας καθημερινότητας που τρέχει, ένα διαρκές παρόν που αναζητά λόγους ύπαρξης και βυθίζεται ολοένα σε μια νωχελική απάθεια, ανίκανο να διαγράψει μια ολοκληρωμένη διαδρομή, όπου οι λέξεις αρχή, μέση και τέλος θα έχουν τη δική τους σημασία. Αυτός ο χωροχρόνος, απροσδιόριστος και ρευστός, οριοθετεί το πλαίσιο γύρω από το οποίο κινείται η δεύτερη θεατρική κατάσταση του Άκη Δήμου.... Ο συγγραφέας τοποθετεί την εύπλαστη αυτή πρώτη ύλη, ένα δυναμικό τρίγωνο τριών νεαρών αντρών που στροβιλίζονται γύρω από ένα ανούσιο σήμερα, αναζητώντας νεφελώδη ερείσματα για να στηρίζουν το βασανιστικό πέρασμα του εικοσιτετραώρου. Όχι τυχαία, οι ηλικίες των ηρώων του Άκη Δήμου αγγίζουν την κρίσιμη πενταετία μεταξύ είκοσι και είκοσι πέντε χρόνων, όταν η μετά την εφηβεία αναζήτηση ταυτότητας έρχεται να συγκρουστεί με την επιταγή για ωριμότητα. Και η σύγκρουση αυτή δεν είναι αναίμακτη. Πώς θα μπορούσε άλλωστε, όταν οι νέοι στο τέλος της χιλιετίας, παρά την απλόχερη προσφορά ελευθερίας έκφρασης, κινήσεων και τρόπου ζωής, εγκλωβίζονται σε μια άκαμπτη μοναχικότητα, που πασπαλίζεται με απατηλές, "παρείσακτες" γεύσεις;" (Μαρία Παπαδοπούλου, *"Μακεδονία"*, 20,11,1999)

"...Το Θέατρο του Δήμου κινείται πάντοτε μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας. Είναι ένα θέατρο που πηγάζει από την ποίηση χωρίς να χάνει τη σημασία και τη δύναμη της πραγματικότητας. Το όνειρο μπλέκεται με την αλήθεια, δημιουργεί ένα δίχτυ από το οποίο δύσκολο να ξεφύγει κανείς. Οι ήρωές του κινούνται κάτω από την επικρεμάμενη αυτή απειλή χωρίς να ξέρουν πότε το δίχτυ θα πέσει και θα τους εγκλωβίσει. Ο Γρηγόρης, Ο Νικήτας, ο Ανέστης περιμένουν την άγνωστη κοπέλα να τη γνωρίσουν από κοντά. Ο καθένας τους έχει ονειρευτεί αυτή τη στιγμή και την έχει ορίσει αφετηρία μιας άλλης ζωής. Η συνάντηση δε θα πραγματοποιηθεί ποτέ..."(Ειρήνη Μουντράκη, *"Αντι"*, 10,1,2003)

Ντέστιν

"Σπενδω να πω πως ο Δήμου, χωρίς να πρωτοτυπεί σε θέματα, έχει κατορθώσει να ανακαλύπτει νέα γωνίες λήψης και ενδιαφέρουσες συγκρούσεις χαρακτήρων μέσα στα πλαίσια της τρέχουσας ελληνικής κοινωνικής συνθήκης. Στο *Ντέστιν* δύο μοναχικές γυναίκες, κυνηγώντας χωρίς επιτυχία την ερωτική πλήρωση, κολυμπούν χωρίς προσανατολισμό πορείας ανάμεσα σε λιμνάζοντα ύδατα, υφάλους, βρύα και δίνες, ανάμεσα σε φευγαλέες ερωτικές εμπειρίες και φαντασιώσεις. Μπλεγμένες σ'ένα γαϊτανάκι ψευδαισθήσεων και διαψεύσεων, οραματίζονται τη φυγή από μια πραγματικότητα που τις ματαιώνει και τις πληγώνει. Ο Δήμου γνωρίζει τη γυναικεία ψυχολογία (εξ άλλου τα περισσότερα έργα του γυναίκες έχουν για χαρακτήρες), αλλά κυρίως γνωρίζει το ιδιόλεκτο τους, την ατάκα τους, το ρυθμό τους και τις αναδράσεις τους (Κώστας Γεωργουσόπουλος, *"Τα Νέα"*, 3.1.2005)

Αποσπάσματα από κριτικές-3

"Στο *Ντέστιν* οι δύο ηρωίδες, η Ρεβέκκα και η Άννα, με οδηγό μια δυνατή επιθυμία χωρίς αντικείμενο επινοούν παιχνίδια με την τράπουλα ή με τους περαστικούς άντρες της ζωής τους, προσπαθώντας απεγνωσμένα να καλύψουν το κενό της καθημερινότητάς τους.

Μέσα από το κλασικό εύρημα των συμπτώσεων και των παρεξηγήσεων, ο συγγραφέας χτίζει ένα μύθο γύρω από ένα όνομα με συμβολική σημασία: Ο *Ντέστιν* δεν είναι μόνον ο αθέατος εραστής ούτε, όμως, το πεπρωμένο κάποιας από τις δύο, όπως με ειρωνικό τρόπο διαφαίνεται. Περισσότερο παραπέμπει σε σχόλιο πάνω στη λειτουργία της τύχης ως δραματουργικής λογικής, η οποία και προσδιορίζει την πλοκή της κωμωδίας. Το μπλέξιμο που θα δημιουργήσει η παρεξήγηση, έχει, άλλωστε, προδιαγραφεί από την αρχή του έργου, αφού η τράπουλα υποδεικνύει ένα "μπερδεμένο κρεβάτι". Μέσα από το πορτρέτο των δύο γυναικών, ο συγγραφέας παρουσιάζει μια εικόνα της νευρωτικής όψης της καθημερινότητας των αδιέξοδων σχέσεων και των απωθημένων επιθυμιών.

Στο γυναικείο κόσμο του έργου οι άντρες είναι αθέατοι, παίζουν όμως καθοριστικό ρόλο. Αποτελούν το αποκλειστικό σχεδόν θέμα κάθε συζήτησης, ενώ επίσης γίνονται ο στόχος στη συνομιλία που οι δύο γυναίκες οργανώνουν, ύστερα από την παρεξήγηση που δημιουργεί η ομοιότητα του Λάζαρου, πρώην εραστή της Ρεβέκκας, με τον *Ντέστιν*, την πρόσφατη γνωριμία της Άννας. Ο αιφνιδιασμός του *Ντέστιν* που με τόση επιμέλεια έχουν σκηνοθετήσει, θα ανατραπεί. Είναι οι ίδιες αυτές που τελικά θα αιφνιδιασθούν από το λάθος τους και τα σχέδια τους αντί για εκδίκηση θα οδηγήσουν σε ένα ερωτικό τρίο.

Το παιχνίδι με τους άντρες δεν θα κατορθώσει, λοιπόν, να απαντήσει στην επιτακτική ανάγκη της επιθυμίας τους. Στο τέλος θα καταφύγουν σε ένα άλλο σενάριο αυτό της απόδρασης σε κάποιο νησί..." (*Λίνα Ρόζη, Άπαντα τα Θεατρικά του Άκη Δήμου, "Αιγόκερως", 2006*)

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες

- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
- 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
- 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαιδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
- 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
- 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
- 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
- 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες

- 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, σε θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος της Μυρτώς Κοντοβά και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- 28) **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
- 29) **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
- 30) **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
- 31) **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
- 32) **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
- 33) **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
- 34) **Το Πέναλτι**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
- 35) **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
- 36) **Μια συνάντηση κάπου αλλού** του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
- 37) **Εχθροί εξ αίματος** του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
- 38) **Ο Υπάλληλος** του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
- 39) **Desperados**, του Γ. Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτων έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.